

koch, ktoré by mu prezradili, či nie je rovnako nebezpečný ako Perfido Kostnický. Tibi nevyzeral ako fanatický blázon, no nepôsobil ani zvlášť bystro. Možno za to mohlo to ustavičné zívanie. Správal sa v každom prípade veľmi čudne a malého kostlivca to znervózňovalo tak, až ho zrádzali vlastné kosti.

Petros by sa o svoje dojmy najradšej hneď podelil s Lupitou, ale v tom zmätku ju stratil z dohľadu. Rabarbare Kostnickej už medzitým začala dochádzať trpezlivosť a nedočkavo poskakovala na jednej nohe.

„Tak čo, Tibi, máš nejaký nápad? Nemáme času na zvyš. Práce na skrášľovaní Kostnice pod Cintorínom sú v plnom prúde a otvárací galavečer Blobelovej ceny bude už o tri dni. Náš výbor pripravuje slávnosť, na akú sa nezabúda.“

„A bude tam veľa hostí?“ spýtal sa Tibi.

„To si píš!“ odvetila starostka. „Prídu príšery zo všetkých kútov podzemia: upíri,

mágovia, čarodejnice, vlkolaci, laboratórne monštrá, príšery z lagúny, duchovia aj trolovia. Všetci budú musieť uznať, že my kostlivci sme najlepší hostitelia v celom Tieňosvete!“

„A bude hrať hudba?“ spýtal sa Tibi.

„Samozrejme!“ pokračovala Rabarbara čoraz nadšenejšie. „Zoženieme najlepších rebrofónistov a kostrabasistov a poriadne to roztočíme. A všetci budú musieť uznať i to, že my kostlivci sme najlepší tanečníci v celom Tieňosvete!“

